Ob 3º fortè quia cognitio quæ illum applicat ad sui cognitionem: quæ etiam potest applicare quæ illum ad cognitionem alterius Dei, quando homines fallebantur illum ad cognitionem Dei continuè. Respondeo etiam; quia dicitur è quæ cognitio è quæ illuminata ut applicat illum ad sui cognitionem, sic sit indifferens ab illu, et se habet ut Deus, nisi ab applicat illum ad alterius Dei cognitionem, quæ summus è quæ illum sui ipsi inferior: sic una cultrix potest applicare illum ad sui cognitionem, nam ad cognitionem sui Dei.

Ob 4º: eadem mō stinet hij in aui, atq; eto in filij; sed hij poluit effuè ab aui: quia et eto à familia. Respondeo negando; hij enim stinet in uirtè actiua, et effuè aui, quia non in heri familiæ ruitur. et quia è quia hij in potest poluit effuè à pri, o ois actis pro cognoscentis sit cognitio, ut ois actio pro agente è à petitio: ni aggaret actia eis, à q effuè poluit hij: quia poluit effuere ab aui, et ideo isto sit cognitio stinet in uirtè actiua, et effuentes illu applicè à pater, atq; indè regitur nutrit, educat, instituit.

Ob 5º: eto si tegt à tertia familia, ut è cœ; atq; si eto ni quederet à familia effuè, ni tegret à tertia familia: quia. Respondeo; ni ejecto tegt familia à tertia, eo quod ad à familia effuè; sed quia ab actu exiaru stinet illu ad actu eto: Indeo mō, quia mutat in actu extrema ejus in uno 3º mutat et à extrema ejus eto intermedia. Sic cognitio non mutat effuè ad alterè; et sic habile principium si cognitio è naturalis et intuitiua è natu, ut potest tegt de habitu per sui determinatiu.

Ob ultimo in cœ rosemarinus, folia pinge illecebrosis in magnis, et stadis, ut quasi mutaciuret illu folia in magnis rei species, et stinet tum in primis effuum: quia

q^d formalis intellectio determinet respondere aliquid primum; do
Objectum per aliud a se specie repraes. Q^o est: utrum hanc etiam
missa ad illam formaliter, verbale, requirit aliud ipsi
[illegible] ab illo distinctum, nam illud petitur per quod vel minus perfecte infert esse idem, ad
quod potentia sibi habet viriam, et sit distinctius: unde duplex in illo
ratio habitur illius duplicis, nempe intellectiva, et laois, nimirum
virtus illativa, et [illegible]. [illegible] ut imaginum respi-
citur, cuius species est imago, aliquid requirit distinctum primum
nempe speciem, et Deum. Adde ex aliquo [illegible]
cognitio sibi aliquibus debere respondere diversa praedicata
assentitur, quod in effectum, ut patet.

Quaeritur 3us
Utrum actus assensionis sive dissensionis petat
specialem virtutem quod ad assentiendum.

Sub [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] extentam: et illi potius pr-
sentibus [illegible] [illegible] illius impedire [illegible] neces-
sitatem [illegible] ad cuius [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] esse in hoc mihi necessitate, aut quod ad specie-
[illegible] quod ad indifferentiam, qua sunt [illegible] quod potentia [illegible]
[illegible] data ad dicendum [illegible] [illegible] speciei, ut aliquo
[illegible] elicere aliquid diversa speciei: per assensum, et dissensum,
amore, et odium: [illegible] [illegible] necessitati, et habitum
[illegible] absque ratione [illegible] ut [illegible] suspendere [illegible]
rem, et odium; cui [illegible] elicere [illegible] [illegible] amo-
rem, et odium; cui necessario adnectitur libertas [illegible]
[illegible], indifferentia ad [illegible] [illegible] speciei.

Necessitas quod ad exercitium [illegible] libertas [illegible], tum

dat, do eō ita necessitati ad aliquem amorem obiectum endum, vel
potest illum n̄ diligere, q̄ ab omni ex eritio impedire: sed hoc nul-
lus in statu rō amore bonitatis ex qua Deum diligunt: et
sic eō victima ex gedita informata, quia dōi, omnis eiusdem
nario obiicit. Sed in alterata necessitate q̄ ad primum in-
clinat in exercitio quod exercitium, si bene ad: quia q̄ quod si beatus ita
e Deum ad amandum Deum, ut n̄ potest aliquo amore odiare,
multo minus poterit diligere enim odio ex qua Deum: quod mani-
festum est.

Sciendum est 2° nostra doctrina, ut ait, in gedire
potest enim aliquis posse, et tamen diversus, hoc est in gradum
exeat in actum; et indurante, hoc est gaudendo posse aliquid
sum fieri, sed aliud consequendum, q̄ ab omni ex eritio diversum
ti, ne ad quem stum attendat: sic potest, erit.

De neutro Deum q̄ ad finem.

Dicunt posteriores attendentes, et non regentes, nobiles, et
by ingredientes, necessitat non illum q̄ ad finem ultimum, et
non potest habere diversum finem ultimum, et multum
et Doctor in qua dist. 15 sent. 6 Cor dist. 27
sent. n. 2, et S. Lucam n. 2. Dicunt quia illum negat dissentire
non, et ad ultimum fallitur, ut talis cuidam sibi potest, aliquam fer-
ret extra suum finem. Et stultus potest illum, ut cuidam
ti enim potest, et omnia, et omnia ut cuidam fallitur, et tali-
bus omnibus stantibus necessitat illum q̄ ad finem ultimum. Di-
mus quia omnibus permanent illum extremum ultimum, ut identificata
ta unum. quod eadem permanent illum cuidam connexio ex-
tremum inter se, et separari ut cuidam fallitur; sicut q̄ ti

et ut uni 8° evidenter et ideo sic.

Quod qd vestigia non poterit addiscere Deum sibi
proprie ut Deum, et se ultra radii mali, id bonum et rectum
et apparens non sit Deum odii, id malitia: qd sibi vestigia non poterit
dissentire Deum bonum, qd illi genuina ut unum, et se ulla radii
falsi. Quanta, et vali, et apparens non sit Deum dissentire, id est
sitque, id qd omnis qd forma Deum bonum, et conversio et nova
vio sia: qd etc. Declarat qd vestigia imagini è posse ad
imaginandos aliquid, qui ad gloriosa gloriendos, id qd attinere
re autem qdi ec Deum Deum qd unum: qd non imaginare di-
versum illum ec Deum unum qd unum, id qd omnis attendit
illum Deum bonum qd unum qd unum: qd est.

Dicit autem qd Deus diuinis mutare sua subsis:
qd illis non diuinis mutare poterit sui Deum, ac qd id fieri
dissentit in Deum absentis. Et ngo coram, qd ac non muta
et subsis sternat adhuc suam essiam, qd non sit in actali
in haerentia, id in actualis, se potentiam in haerentia et
subsis, ut colligit et accidentibus entitatis: at vio essia qd
qd non sit in sua potentia sui Deum, nec hanc tendit
adhuc adherendum, id sit in reminare quod aliis ad
suum Deum, ut essia mi qd sit in aliis et ecce subsis.
Ergo non se assuari ab accente ec subsis ad eum qd ec
Deum, qd non qd mutare subsis, et ee mio in uno, et qd ad
sit diuinis in alio; aliquo qd ee multo mio qd reminari ad no-
uum Deum: qd et non valebit aliquem id accent ec subsis
ad qdam ec Deum.

Ad 2° rationem dua non sit qd dicit qd omnia sit
in se evidentes, id est si sint falsa, et sit qd habitis, Deum mio sui
apparent evidentes, in neuro eis qui sit sui dissentiri, qd id
id mio.

Jam pars qd est et dicit, et roborat ambiguum, qd

[illegible] evidentia [illegible] alteri, [illegible] alii regni
ri ad illius visionem, non potest oculis tradere visionem toni nigri;
quod a fortiori notae omnes evidentia toni toni non poterit illam
tradere illis dissentiri. Dico a fortiori quod nigrum est e
toni oculorum, et hic, et nunc tale non fit: at eo facto ut tale num-
quam e illius toni.

Secundo quoque et ostendit quod si omnia sint
falsa, et omnes probabiles, omnis illius apparentia evidentia, non poterit
illius esse dissentiri. Nam ergo illius non potest assentiri, et dis-
sentiri eidem rei, et si a parte rei sit falsum, et non probabile: unde fal-
sitas, et probabilitas se deruet ad hoc, ut si illi quantea adversabat,
posset suspendere assensu ex omnibus; si in omnibus assensu
vigeat, ut stante assensu; ne esset dissensu ex toni toni, quod
e id: toto omnium, ab hoc sit assensu, et dissensu poterit
eidem toni evidentia omnis.

De Regula Toni quad exercitum.

Do 3o quoties ostibus omnium evidentium, alterius regis
nis, et sublatis impedimentis, non adest illius ad assensu toni quad
exercitum, nec non potest illius in assensu toni, sed suspendere
illius assensu. Est et ergo quod sit a non praedicatur.
Prima illius ex quin evidens et prima natura; et primaria
genus non regnis, et sublatis omnis impedimentis non sit in assensu
tum alium: quod ex eis potest quod non magnitudo illius in toni nium,
quam nullus in toni nisibile, et omnis potest illi: hanc toni nisi
li, et sublatis impedimentis, natura efficit assensum: quod et potestas ad
sensu omnium evidentium natura efficiet illius assensu illius.
Nec et ostendit in oculis pars sensuum, qui in oculo, quae hic oculi

ria requisita, amoti impedimenta, nari igitur videre.

Dari, cum ex regnis, ut illud totum obtinat, et
omnis, et imperium vocetur; et pari et eo vale imperium
et quam gravium, et pura omnisceni, si vellet se hatne
quae, et neq; impedrenda, neq; imperando pinto: quae
tibi adhuc omnium evidentia adhuc non nec matutinus ad
alterum tuum quod exterium; adhuc non hac via requisita. Et
quod magis sedem alteri vitae neutiae regnit totius omnis
se imperium, vellet: 1° quia alia sua, qui adulta non indiget
ut ingaritica suum stat illo vellet imperio: quod neq; vellet
ita suum evident gravium: 2° quia vellet inordinatus suis ge-
neribus generet abiggeraciae illi: quod illi in sui non pari gen-
dera abiggeraciae vellet; aut et ee generem, et inogen-
dere, prius, et posterius rii eundem.

Nisi illi e magis obedierent vellet, quam pari ex-
ternae, et reducit in eadem aia, et sit vellet intrinsecus, et
Deus ea et pari externae radicant in aia in aere non dignaere pari
ab aia. Dat tu qui pari dignana ab aia, adhuc non sit aliam
ee magis obedierent vellet, quam pari externae, et eo radicant
in eadem aia; nam illi agens in ea aia radicat; et non
subiicit, non parent vellet, qui et ut sit in illa dicio non parem
de a vellet. Deinde pari locomotiva magis obedit vellet,
quam illi; et non illa pari non radicant in aia, nec eo adeo
vellet inventa, ut illi. Neq; illum agente non parere,
ea nec pari ignoratione. Et ei primo si impana parent, qu
sit ignoratione: et si illi agens non obedit vellet ex eo qd vellet
in ea aia, neq; ex eo qd sit ignoratione, et ex eo qd sit pari natu-
ita sit ut.

Dico 2° potest ab illi constare quod enim non pari vellet

voluntas impedire attentum intellectionis per subtractionem concursus. Ergo quando Deus non dat concursum, non potest dari subtractio illius. At quia voluntas non habet concursum in actus illius: ergo non potest illum subtrahere, et impedire actum intellectionis per subtractionem concursus.

Dices: quamvis potentia non dependeat per se ab anima, tamen anima est voluntas, ergo quando voluntas potest subtrahere concursum, quem anima ipsa influebat. Respondeo negando, et ratio est quia anima operatur non per se, sed per voluntatem, sequitur denique sua operatione intellectus; ergo si vellet subtrahere concursum ad intellectionem, iam impediret ipsam intellectionem, ac proinde non hoc esset illata; et tamen veniret subtractio illius concursus. 2° quia tota anima quamvis voluntas non potest subtrahere suum concursum ad amorem boni universalis, neque boni, ut potest in amore beatifico: ergo potest neque subtrahere suum concursum, neque quando illius elicitiva eadem bona sibi ipsa tamen in eodem actu, ergo est intellectio illius.

Dico 3°: potentiis activis commixtam eandem non potest voluntas impedire actum intellectionis directe, scilicet imperando, et volendo ut eliciat. Ergo quia potentia naturalis, posita applicatione omnibus requisitis ad actum eliciendum, durantibus requisitis non potest se ipsam abstinere ab actu, non potest in actu non erumpere; ut constat in potentia naturali. atque voluntas per imperium, et volitionem mere extrinsecam non tolleret aliquid requisitum ad intellectionem, neque poneret aliquod impedimentum in illa: ergo etc. Item quia voluntas est potentia libera, et non potest amore efficaci potentiam non potest impedire amorem medii omnino naturalis ad finem: ergo a fortiori illius, qui est potentia naturalis, non posset impedire directe a voluntate, ne attendat actu intellectionis posita applicatione ad actus.

Dicta 1°: ita se habet illius ad animam, ut voluntas ad bonum. Si voluntas a motivo bene creato necessitatur quoad exercitium, ergo neque intellectus vel motivo creatum necessitabitur quoad exercitium. Respondeo tandem vere in aliquibus, scilicet in eodem sicut voluntas habet pro obiecto bonum, ita illius

cet q fere nunc; n nõ in orbe, et nõ è qa nulla opera
fuit libera. illy nõ poã malle maria, et in nunc orbe
in nostra; sed mens eius superat adnecessitatem illam in
hoc ut nullo et nullum, sicut mens amorescent ubique
sitet bruta, in omnem.

Et ipsum ex eo qd Augustinus dicit
Coelum macere, dicendum id illud fuit in maniera; sicut
malle mirae heat et in ea efficere; ita ex eo qd
nulla fuit regnare aliud aliis particulare, n sed ad
plenum parte fuit regnare; nulla hat mira aliena
fuit, n nõ illy.

Ad 2. Si illy n poti adenire, et sentiri
Deo et nostry imperio, frustra requirit in nulle gia affectio
ad assentu Dei tend; sed in hoc cor maria, in omnibus
ta quod impedire eum. ad hoc, qd illy obedit nolunt.
Ad 3. sed dicendum, qd illy obedit nolunt ea in evidentia Dei,
sed, ea in evidentia, et exsuperatione ad hy omnia nõ
am. Ipsa vertia Dei n reparent evidenter. Hoc in ob
re quat sia nulla affectio, ut assentiat. Ad vertendum
qd Cont dicit q. 7 n. 7 qd si aliq Dei dina Deus ex mory
n requirit sia nulla ad eloem, sed hoc ad omnia, qd
Deus illis huiusmodi a deo. sed mirae illy omnia eos
iura. Ad 4. Illy adonit Deum ubique ut hymnaeus; illi
gendum è ea aliq sonum, et in evidentia abro; n nõ ea sentiens
et ex necessitate, ad omnis affectum gaudet illy.

Ad 5. poã n mirica è maria; et in aliq orbe
requirij ad operandum qd nulla omnes impedire illy modi.
qd et poterit impedire illum, et sit poã maria, et sitata
in aliq ad eloem. Ad 6. qd ea scim, qd la n moriet ab illy
et ulteriori spiritu, qd n sed commutatione; et hoc in instrumentis nulla
ezzery in aliq, qd ab illa impetrat, illy ita qd ab eviden

penna Terrae independent a nobis, ut relig. pro cognoscenda, qd visit qd illy iussit cognosce, nullig. ingenio nobis mutua sit. Dicibus regibus et suprema capitalia ad mori locata cognoscere, aggeribus ignoti indeniuere, qui dispacis obedit qd get, tam sigo e turri destruat, et in illa reuiniat alterius imperii maximi, ad terram conuert, et nobis quitum e at se nobis cum e ruina.

Ob 2d: et Angly hat spes omnis Terrae naturalis, in n' seors illy nat, quia Terra sint euidentia, et obedit, solutory sit euidens illy huius parebit nobis qd illius adeuin. Ad 2do coam, qa illy Angly, d n sit iusta cognoscendi sit Terra euidentia, eget nobis imperio Franciae ad cognitione huius qdiis, qm alterius: illy cio huius, ut responsum e iusta obliuendi eoem, ing euenire qd est nostra resultio.

Insit: illy Angelica exegota 2d sui cognoscere et Terra sit euidens, et se dehuelis qpiis qudlis arbitrio mori curriit 2d illud, mo sedat a discursu: qd et illy huius. Porro qm mo discurrit, mo sedat a discursu qd qm 1d inuenit talis Terra, d do; ante qm 1d ostendiat talis Terra, nij qm illy Angelicus, d sit pia natia, ubi orimur. Terra sit dehuelis qpiis statim ei attenuit, independent a nobis imperio, per ea n' o dubitis, sed qd figuratere, et discurrere et ad alia Terra ducant, qd et in nobis experimur: si nobis n' qd impedire pain uelicam structa in air 1d ne uestra obliciat, d cotim perare ut claudat et ut aliud adducat Terra.

Ob 3d: ubi dat' intraio, de indria uiget imperium nostri, d in illis e a Terra sit euidentiandat in Tria, et intraio: qd et. Rmj qa in illis dat' intraio, et indria 2d 1a pria, d et hucq

[illegible] hij cum admittan: quia licet dari possit in divina essentiam, attamen id hij illis adstruendo non indigent: quia illis non necessitatur ad eum illis qua exercitium, atque non potest dari notio faculta ex illum actum.

Rent alius quidem mij, et illius placere, quod ad rectitudinem hij jerui priori dicit a himine illis. Primus mij in illis essentiam scientiam dari indivisa, de indivisa abse, et tamen gim possunt abij considerari, sed; ex hoc quod, et posij abibij considerari, nij mij: ita quod admittendo hij essentiam, a priori, et illam scientiam, adhuc abij illis é nativij qua ex eriduc, et natura et illis adeunt primi ovis; nam posset concedere non et abibij considerari non potest illis non attendit primus prius et illis alium abse esset indivisa ita a priori, et essentiam, et gim modum admittunt hij; sic lo pda visuda sit indivisa adunando hoc, illud istud esse colorati, non divisa, quem natura potest habuisse independens a nutre; non tamen habebit hij qua non apparet pp motium, illis eio maxime. Et non divisa motiva sit quoni magis et minus clara, et illis applicamagij adhuc, gim ad illud esse, ideo ei a via secunda hij ut facilius opperet essentiam dari.

Ad tertium: illus potis Commissari abibus fuit hum faciliantem ad attentiam illis: quia licet abij non é nativij qua ex eriduc, attamen non potest dari notio faculta essentiam. Hoc enim, qua libitum sit necessary qua ex eriduc, adhuc dari potest notio faculta, se hij ad illis eliciendam non quod ut magis illis ad tale illum, sed é eio a maij potis ad abibij considerari, neque ut magis eliciat, sed ut minori cum ut ea eliciat, et minus: nam pro et omnino diversitate in ad ex eriduc distantur, ut patet in poti addicto, et mutuum

Ad ultimo: potest pro medium

Ob ultimo potest omnipotens abstinere, quia illum inferre eum indirecta, et directa, sed non necessitat ad indirecta, quia potest inferre directa, non ad directa, quia potest inferre indirecta; non ad utrumque sit, quia utrumque sit inferre non potest: ergo ad nulla necessitat, ac proinde ipse est voluntas imperio, sed tantum necessitari voluntatem, et necessari a Deo ad directa, a voluntate sequi ex omnipotentia, et evidentia ad illa respectum; et ni illum heat sufficiens lumen, et ad utrumque sit adversat, et ad utrumque sit necessitat.

Sus Solutione Sol. 3a

Solutione Sol. 3a Quod voluntas impedire adsum eius.

Respondeo. Dico quod cum voluntas impedivit indirecte adsum eius, quod generet illum aliud bonum, aliquis prius regeret illum, sed a nullo alio bono quod illum efficaciter moveri, quia a nullo quod omnipotentia sibi evidenter bonum: ergo nec id indirecte potest voluntas impedire adsum illius. Probatur 1o quia voluntas nec indirecte potest sibi amovere electionem medii respectu finis intentus: ergo nec illum adsum illius quoque abstinere omnipotentia. Probatur 2o quia nec indirecte potest voluntas impedire primum motum existentem in ait 1o ad videndum, ne elicat visionem: ergo nec illum existentem in ait 1o ad assensum eundem illum.

Dices: potest voluntas imperare pro motione, ut ad aliquod bonum duceretur, sed hic impedire motionem indirecte: ergo etc. Respondeo mihi, potest imperare pro motione ut ad aliquod bonum duceretur, primum elicat visionem illum, ad videndum existentem erat in ait 1o prius, post elicuit visionem, quod potest. Sicut potest imperare illum, ut ad aliquod bonum duceretur, sed post adsum illum, ad quem illum existentem erat in ait 1o quod omnipotentia, et ideo dicendum quod ait non impedire adsum illum, sed abstinuerunt in actu.

Sed dic: si illud in mente, quod promissio assentiri hoc quod alterius Deus magis evidentius, quam sit Deus ipse, et non hoc tantum virtute ut possit posterior assentiri Deo, et sit Deus evidentior tunc sed poterit ulterius applicare illum ad assentiendum evidentiori: quod posset impedire inducere assentiri. Et 2° in eo casu hic promissio assentiri ei illum, quia illud non tantum virtute, ut possit assentiri Deo, et alio evidentiori Deo. et non hic virtute, ut assentiatur promissio et illi Deo evidentiori, tum quia tam in mente quam promissio assentiretur, haberet idem Deum evidentiori, ut supponitur, quam; tum quia Deus Deo in credit in promissio. Et 3° dicendum istud, quod tunc non darent dia regulas, tantum dua quae credit quod dant dia regulas.

Ad rationes hui 1° traduta reflexio necessitate Deo quod ex virtute diligendae esse non sit quod ita fuerit certum et evidens, sed et quod fuerit stabile. Ratio est quia supposito assentiendi, negat illud contribuere assentiri Deo ex imperio, et diversum sed illud; quam ita in eo casu est evidens ex supposito, sed non ratione, et talis non sit res mea. Responsio ei quod illud indicavit extremum esse id in unum 3° in promissio, evidentiorem esse id inter se eo mio, quod erunt id uni 2° stabili.

Dic 2°. Illum stabile, et prius assentiendi mazu, manere secura, et in evidente quod non esse necessitare illum. Et manere secura, et in evidente quod non esse necessitare, et a parte rei, non eio quod stabilis est, et ex supposito. Inde illud patet ulterius quod ad aliquid securitas et in evidente quod est. Et ita potere abile, non ex supposito, et ita quod necessitari illum ad supposito, non abile, ex supposito cui quod assentiri promissio, et indicavit convenienta ex parte uni 3° stabili, velit, nolit ulterius, attingit esse id stabilis inter se, et promissio inter eia, et tum

UNIVERSIDADE LIVRARIA

intellectu si, illud sit bene examinatum, et deinde [illegible] [illegible] [illegible]
necessitat, illud ad id en erroneum; quod nec quod assensus
omnino probabilis.

Dij 2º quod assensus erroneus non
dicunt extrema esse id unum 30 in omnibus; Dico esse falsum: quo
ad totale illorum. Rpdo ad ij, ad Graecum dicunt quod non sequitur quod
non quid evidenter intelligere ea id in se esse, Ido; ex hoc
Notatur illud ad illorum expressione, ut sit ens assentire, ut sit ens aggrave et illui
ut sio non, et ita ab omni dubio.

Dij 3º nego et ad mutandum omnia
rium nostri in aliquo illo agit dubio, ut in hoc: Nella
si [illegible], Nella si magno. Ratio est quia talis [illegible]
si ad dubia necessitat, et in nullum aggrave veritas quae
habitus, et si ad dubia [illegible], quia [illegible] sit radicis
tenuis quod est. Dicunt quod dicunt illud ad [illegible]
[illegible], Dico quod dicunt dubium neque quod nullum aggrave
quod est. Dij 4º quod in habitu agit, quia illud indicat unum
esse aliud non et agit falsum; Dico judicio quod habitus non
est illud indicare unum esse non, alterum falsum, id ex ipso, sed
illud unum quod id dendat, id [illegible] et [illegible] et [illegible] et
dicat exercere quod id non esse aliud dubium, quod non potest stare
id ex, quod indicet quod nec agit dubium quod est.

Dij 5º illud potest ex genere nostri in altera pars
se detrahere, et indicare altera esse verum. Et [illegible] non
dare in eo evenit. Dico quod illud aggravant agit dubium chi-
[illegible] quod [illegible]. Dij 6º nostra ex dictis agit [illegible] quod alte-
rum esse ere: quod est, illud ex dictis agit dubium, sed nij

184

et imperio ultra poterit alteri adhaerere. Ergo eo ain
ga ultra è via fatti ulteri, ñ uõ ultra, neq omnia uniuersa
destruit omnem alterius, o bonũ ñ sit indiuisibile; at uerba
unius propius destruit uerità alterius; o unum non ma-
nifestabili, poterit ñ ultra mediare unum pein eè globile si
debiũ sit primũ vij globile è stellas è gare globile
è stellas ñ eè gare, q̃ uidica ñ regnania int se.

Nota quod est illogica-
bili tali demonstrandi.

Ns quidem ipsi expetari. Et hoc pluries, q. ita dicit ultra
posit cadere natr supra omnia, o ibem, o ponunt ñ edu
biũ, quin fatti cadente supra omnia virtuali attingere to-
tum, q. si tum est pro asserente ibem pain sint in omnia
pain. et ga in omnia iudicant fatti extrema eè idem uno
3o, ergo sol virtuali iudicant eè id int se, ga in alle
ret hoc eè id uirtè, asserit eè sensibiliũ, q. nihil in alt; q. ga sunt id
omnia fatti, uirtè asserit ibi, sed eè omnia in omnibus.
Ns ita et dubium quin cadente supra ibem fatti cadere supra omnia
fatti, virtuali, o alt q: o rai è ga q. ultra mediat ibem fatti illa at-
tingit q. omnia, et, iudicat fatti extrema

Dei 3° si adhuc eos attingeret, omnino obrui, spem a bona vita, et obrui restituerent, Dominus ergo Israel, et ipse recordemur obrui eos, et non obrui omnino ipsos. Ergo non, per quam obrui ipsos qui et ait, quando dare illi et iniqui-
qua [illegible] eum attingeret obliviscitur, et in diebus suis recor-
det a eximetur illico mutuo. Ratione ergo, multitudo
exercitus spes a gharantate, et sta per deri, non ita et data
ad ogito, non ei unus ali commodum proprium, et plus multiplicat
se post longum tempus, postea rui magnitudine a testamento
pari, et cuiusvis ad accendendum ipsi non pari.

Libri sit e, et pecunia nostra illi ut ait aut
vivi sit dominatui, ita ut fratri, et ut id iuvet omnis obri-
ua, et eum ab omnis. Ergo et e vis ent. Et Ri dum
modo illi sit se exercitus. Pro qua illi hunc non é adeo limi-
tata virtus, ut non posit ut ait attentari vel demonstrari: quod si
do, et omnia sint evidentes, et illi exercitus, ut ait poterit attentari vel demonstrari. Ait pro 1° qua illi potest ut ait
sentiri Dubij dij genuij: quod affirmi illi unus, ut di
ta omissum et dicit. 2° qua xa C illi potest ut ait iudicare ita
et bonitem ut fili: quod et omnis, et eum. 3° qua ut illi potest ut ait
amare sit finem, et media ab fine: quod et illi potest ut ait
attentari omnis, et ab omnis. 4° qua ut adversari ad mutuum
illi potest vel demonstrari ut ait gherentia angelici: quod et ut ait
ti.

Ob 2°: et ob C. sergi ex hac dua lumen illi puni et
ab lumini illi Rogeli ii, iuvenis et iuvenat vivarath. Ros et
qua, ita et illi dicit, xa Gabriele [illegible] dij iuvit vivarath, et
in lumen Anselmi non é agile dicit, tuet aspiti dij iuvent vi-
vatur, ut posit distinguere ex vita mio tendendi, et generandi
dicti, ita et lumen lumini, et hoc iuvent dij iuvent ad dicti

diversis modis intendendi, dicendo q.
si antea ea intuebantur, et fidelis penetrat rei ita
ut dicunt rem intuentur ita antea erit si mandatum
Dei et ejus sapientiae exercuit, et ipsum et ita omnia
lumen Angelorum, et humanum.

3.° Tertio ait est disputatio quae radit sigra omissa, et
est disputatio quae radit sigra omissa, et
pertendere, quia aliae Theologi idem, quod pertendere a omissis, et
pertendere, quia aliae omnes omissae, et indepentendent a eis, et
hoc est manifesta ingenia. 4.° Et dicunt autem ed habitum
rei disserere, et diversum habitum, qui in negotiis; sicut in negotiis
qui id ait sit intuitivus, et abstractivus et intuitivus et discursivus, gra-
vis et speculativus: ab esse in id intendere alii ait disputativus et in
disputativus a pertendere, et in a pertendere; insuper sit malignan-
tis non: et addit in id diversum: si erit in intuitu aut esse in
tu disputativus et in disputativus, et pertendere, et in pertendere.
Hoc tale autem ita in regnare et divitiis, nimo dat: in illo Apostolo
qui in illo nulla dat regnum.

Infelix 2.° qui tertia ait est sit nativi si una
omissa sit nativi, et signati, si altera sit signati. Et ego illa
qua signatus sit gaudet a lumine, et affatu divini spiritus, in eo
ab solo signati: quinta et ultima omissa sit signati, aut una
nova omissa signati, et idem erit nati, si ita erit sit opera
Dei nobilis. Et qui in et omissa duae sint nati, sit addit
lumen signatum currens, ait erit signati. Infelix 2.° sit si
una omissa fuerit erroneia, et opinativa, altera sit entitia
id actus sit erit erroneus, et opinativus et intentivus et ha
regnat: qui et ait eadem signatura omissa ait. Ratione
glare in pre unu autem in in sitio ad esse signa omissis et the.
in id glare id in sitio a monstrativo in pre in venire, et qui

nostra restitua ē in q̄ ñ inuenias illud in recenti aut
Ad id aūt pōt eē hīc opinantiũ, et sententiũ, aut hi-
eresiũ et erroneũ, ñ ē huius ĩ restituere.

§ 3º. Addis cõmutarĩ sit restitu tant materi-
em, & id ñ pōt natr, imo nec diuinit se ipsũ iĩsare: q̄ impli-
cat aūt, q̄ dēt sit alteri cõmutarĩ, et ttoy: ab eēt cā suis ipsi-
us, ut alteri cõmutari. Et talem aūn illi cãsari absolu,
et spūs memoratiuã cõmutarĩ, et ttoy: de his aūt sit pōt ani
in illa ualde exercitati, ac sicut petrem talem spiritum. § 2º
alteri cõmutari ñ cãsare esse cõtise eadem, si tn argum
fiat in cã eliminatiua, dicit mis, id ñ cõmutat, nec diuinit
se iĩsare nati pdo, uirtuali, & ẽmj. ad qd sufficit cõcurrit
uirtualis ut ad eam uirtuale sufficit aeterno uirtuali, illa uõ
aūt tenden in cõmisso eēt prior se ipso uirtuali quã ten-
dit in eadem; proinde eēt cā uirtuali sui ipsius in abagite tem-
pori. Addẽ qd argum ad urget aduersarios indiscur-
su uirtuali Angelico, cui cõstare dēt solutiem.

§ 4º. Alij aūt eēt, et ñ eēt indiuiduũ cõ alterum
~~alij~~ aūt eēt, ut supponit, ñ eēt, qa eēt unũ indiuiduũ fatẽ, cõpor-
tat etiam unũ subst̃, cõdari, et unioem, sicut unũ cõpositũ
cõstituunt unã maim, fãm et unioem, si ĩ mespsio cõ̃ta in statu
illam, cõdara, et unioem; qd ita. Ad id argum fim pōe in di-
uersi uirtuali angelico. § 2º ratio aūn eēunũ natr, et indiuiduũ
cõstituũ: cõspectũ uõ methã, et uirtuali, nec quidem uirtuali di-
stincti. Neq ualet ex eodem cõpositi cõniunct ad cõpositũ
hominẽ, et intellectuale; sicut illud cõstat mã, et fã realr distincti:
homin uõ ex q̄ si mã, et fã ñ natr, si demũ distinctis: cõstituũ
ñ pōt fieri, nĩ unã maim reale, hominẽ, et intellectuale mul-
tõ cõtiem q̄ ĩ maim, nempe multiplicet subst̃, et fãm, ut pōt in-
hac cõporisesse interna, q̄ ducerem — cõtius scribit, et cõpris